

Eb

Loes is een ongelukje. Een nacht. Een dronken bui. Te laat.

Ik denk dat ik iedere dag iets anders kan zijn. Wanneer het zo heet is dat de lucht begint te trillen en mijn voeten lichtjes aan het asfalt plakken, word ik een cactus. Gewoon, omdat ik dan nooit dorst heb.

Als een vogel vlieg ik boven de stad. Dan kan ik ook bij de hogere verdiepingen naar binnen gluren en zie ik verhalen die de grote mensen me niet vertellen. De trams rijden rinkelend onder me door, piepend door de bochten. Ik snap niet dat ze nooit omvallen in zo'n bocht.

Als het heel hard regent, word ik een paraplu. Met regendruppels die zachtjes kietelend langs mijn rug naar beneden glijden. Druppeltjes die vrolijk in de plassen dansen, nodigen me uit om mee te doen. Natuurlijk heb ik dan publiek. Want mensen blijven staan en wijzen terwijl ik dans tot ik helemaal nat ben. Dan moet ik wel naar huis omdat mijn tanden zo hard klapperen en mijn kleren proberen onder mijn huid te kruipen.

Maar ze zeggen me steeds dat dat niet kan.

‘Je bent een meisje en zal altijd een meisje blijven.’ Papa zegt het vanachter zijn krant. Mama

zucht wanneer ze me voor de zoveelste keer moet uitleggen dat gewoon al gek genoeg is. Maar ik weet niet wat gewoon is.

De leraar buigt zich over me heen. Zijn boze woorden bonken in mijn hoofd. ‘Nee, nee, néé!’ Bij de les blijven. Je gedragen. Niet dromen. Je best doen. Goede punten halen. Toekomst. Ik weet helemaal niet wat mij toekomt. Iedereen lijkt te weten wat ik wel en niet moet doen. Dromen zijn vergif en fantasie is voor in boeken. Mijn leven lijkt een hinkelparcours ontworpen door grote mensen. Als je valt, dan ben je af. Papa en mama willen dat ik mijn best doe. Ze weten niet dat getallen voor mijn ogen dansen op muziek. Ze geloven dat de letters in je hoofd moeten om nooit te vergeten. Mijn letters gaan naar binnen en worden onderweg verhalen die niemand wil geloven. In sprookjes mag dat.

De lucht staat strakgespannen in de kamer, alsof ze elk moment kan gaan trillen, zoals een huis waar vrachtwagens voortdurend voorbij denderen. Mama’s gezucht komt van steeds dieper en papa’s bril dampd aan. Stilte, dat smaakt naar metaal. De klok draait bij elke tik de spanning wat hoger.

‘Meisje, sprookjes bestaan niet en je rapport is om

te janken.

Wat ga je daaraan doen? Magische bonen eten?’ Papa kijkt te dicht, te diep in mijn ogen. Misschien probeert hij te zien wat er daarbinnen eigenlijk gebeurt. Maar je kan niet door ogen naar binnen kijken, papa zeker niet. Mama zegt niks, maar kijkt me enkel aan. Haar ogen zeggen genoeg.

Wanneer ik in de spiegel kijk, zie ik mijn schaduw. Blijken de vleugels op mijn rug enkel te bestaan in mijn hoofd. In de echte wereld verbleken mijn dromen als een spiegel die beslaat na een lange hete douche.

Het is mijn dag en ook een beetje de dag van Sinterklaas. Een dag die om mijn leven heen draait als de aarde om de zon. Mooi gemaakt met een ketting van houten kralen, allemaal verschillend van vorm, sluip ik op mijn kousen de trap af. Ik glij uit bij tree drie, herpak me bij tree vijf en krijg vier blauwe plekken op mijn jarige lijf. Ik spring de kamer binnen en verwacht een fanfare. Mama zingt het *Lang-zal-ze-leven-lied*, papa zwiert me in het rond.

Mijn dag kan niet meer stuk. Cadeautjes, slingers, taart en geroezemoes aan de grote tafel. Iedereen is hier om mij te vieren. Ik ben het allerjarigst. Het gibbert door mijn lijf en doet mijn tenen krullen. De kussen branden op mijn wangen die langzaam de kleur van mijn tuinbroek krijgen.

De soep is klaar: erwten met stukjes worst, dat eet ik zo graag.

Papa graait me onder de tafel vandaan en zet me in mijn versierde stoel. 'Pas op, het is heet', waarschuwt hij. Een dampende kom staat voor mijn neus.

De dag zingt door mijn benen, mijn armen fladderen als vogels om me heen. Mijn mond wil wel eten, maar moet nog zoveel vertellen.

'Eet je soep nou lieverd.' Mama buigt over me heen, ik zie enkel nog haren.

Zo hard als ik kan, blaas ik in de soep, probeer een stukje worst naar de overkant te blazen.

Als het gelukt is, klap ik in mijn handen. Een welverdiend applaus.

De kom soep ligt op mijn benen. Hoe is die daar nou gekomen? Het brandt, het bijt. Ik hoor gegil, of ben ik dat zelf? Een harde klap tegen mijn hoofd. De grote hand van papa laat mijn hoofd als een basketbal tegen de tafel stuiteren.

'Moet dat nou?' De hoge stem van mama sterft weg onder het stampen van de voeten van papa. De deur knalt dicht. Het is nu zo stil dat ik mijn bloed hoor stromen.

Ik ben nog niet jarig, zoveel is duidelijk. Een dag op de kalender en de zon gaat onder.

Ik hoor een doffe klap gevolgd door het gerinkel van servies dat op de stenen keukenvloer kapot valt.

Langzaam laat ik me van de bank glijden.

Onheil vertraagt.

Ik loop naar de keuken en blijf in de deuropening staan. Onmogelijk om naar binnen te gaan, een onzichtbare muur van spanning houdt me tegen.

Papa heeft een rood hoofd en staat wat over mama gebogen. Haar armen voor haar gezicht, zijn hand dreigend boven haar hoofd. Bevroren.

‘Nee, niet doen!’ Mijn stem klinkt onnatuurlijk hoog. Dat lijkt het startsignaal voor de hand die met een zwaai tegen de zijkant van het gezicht van mama slaat waardoor haar hoofd tegen de tafelpunt knalt.

Bloed loopt langs de tafelpoot naar beneden, gejangk dat van heel ver lijkt te komen.

Het beeld staat even stil met mama die op de grond ligt en papa die boven haar hangt. Enkel het gehijg van zijn inspanning